Discursul Führer-ului în Danzig

19 Septembrie 1939

Marele discurs al Führer-ului în Danzig
are următorul text

Scumpul meu Gauleiter!

Scumpi Danzighezi şi Danzigheze!

Adânca emoţie a acestei clipe nu o trăiţi numai D-stră, o trăieşte întregul popor german. Sunt conştient de măreţia ceasului.

Păşesc pentru prima dată pe un pământ, care a fost colonizat de Germani, încă de acum o jumătate de mileniu, pe când primii albi se aşezau în statul New York de astăzi. O jumătate de mileniu acest pământ a fost şi a rămas german. El va rămâne — puteţi fi sigur — şi de aci înainte german!

Soarta acestui oraş şi acestui frumos ţinut este soarta întregei Germanii. Răsboiul mondial, cel mai absurd din câte au existat vreodată, numără printre victimele sale şi acest ţinut şi oraş — răsboiul mondial, în care nimeni nu a câştigat, ci toţi au pierdut —, după al cărui sfârşit toţi au rămas au convingerea că aşa ceva nu mai poate fi niciodată dorit şi care, din nefericire, pare a fi fost uitat tocmai de acei, ce fuseseră principalii aţâtători şi interesaţi ai groaznicului măcel între popare.

Când se sfârşi sângeroasa încăerare, în care Germania intrase fără nici o ţintă, s'a încercat să se dea omenirei o pace, care trebuia să aducă o nouă restabilire a dreptului şi deci înlăturarea definitivă a tuturor nemulţumirilor. Această pace dela Ver-

sailles nu s'a tratat liber de către poporul nostru, ci s'a impus printr'un brutal dictat.

Autorii păcii vedeau în ea sfârşitul poprului german. Mulţi oameni credeau, poate, că văd în această pace sfârşitul nemulţumirilor; ea nu era decât începutul unor noui rătăciri.

Intr'un singur punct s'au înşelat aţâtătorii de pe atunci ai răsboiului şi făuritorii păcii: Prin acest dictat nu s'a soluţionat o problemă, ci s'au creat numeroase alte probleme. Era numai o chestiune de timp refacerea îngenunchiatei naţiuni germane, pentru soluţionarea, prin proprii puteri, a problemelor, ce i se creaseră.

Se uitase tocmai cea mai importantă problemă: Poporul exista, fie că acest lucru convine sau nu aţâţătorilor britanici. Cele 82 milioane Germani rămân în acest spaţiu vital, orice ai face. Aceste 82 milioane de Germani voiesc să trăiscă şi vor trăi, chiar dacă nu le convine aţâţătorilor englezi.

Germaniei i s'a făcut cea mai teribilă nedreptate, prin pacea dela Versailles. Dacă astăzi un bărbat de stat al altui popor se consideră îndreptăţit să afirme că nu are încredere în cuvântul conducătorilor şi poporului german, nu este mai puţin adevărat, că şi noi Germanii avem dreptul să spunem că numai acordăm nici un fel de încredere asigurărilor unor oameni, cari au călcat în picioare promisiunile solemne făcute atunci.

Nu vreau să vorbesc despre nedreptatea dela Versailles —; cea mai mare menorocire în viaţa popoarelor nu este, poate, nedreptatea, ci mai ales absurditatea, nerozia şi prostia, cari au prezidat atunci la octraierea unei păci, ce ignora, pur şi simplu, toate realităţile istorice şi economice, etnice şi politice. S'au văzut atunci reglementări în privinţă cărora oricine se putea îndoi dacă autorii lor au fost în toate minţile. Lipsiţi

de orice cunoaştere a evoluţiei istorice europene, lipsiţi deasemenea de orice înţelegere a realităţilor economice, aceşti oameni şi-au făcut de cap în Europa, au sfâşiat state, au împărţit ţinuturi, au subjugat popoare şi au sfărâmat culturi străvechi.

O victimă a acestei nebunii a fost şi ţinutul Danzigului; iar un produs al ei a fost statul polonez. Cât a trebuit să sacrifice Germania pentru această Polonie nu se ştie poate îndeajuns. Nu voi aminti decât un lucru: Toate aceste ţinuturi, cari fuseseră încorporate Poloniei, îşi datoresc desvoltarea exclusiv energiei, vredniciei şi puterii creatoare germane. Faptul că s'a smuls atunci mai mult decât o provincie din Reichul german, pentru a se atribui noului stat polon, s'a motivat prin necesităţi etnice. Scrutinele de mai târziu au arătat că nimeni, în aceste provincii, nu avusese dorinţa să aparţină statului polon. Polonia, care se născuse din sacrificiul sângeros al numeroaselor regimente germane, se întinsese în dauna vechiului ţinut german şi, mai ales, în dauna raţiunii şi a oricărei posibilităţi economice.

In ultimii 20 ani, s'a dovedit că Polonezul, care nu crease această cultură nu era nici capabil să o păstreze. S'a dovedit deasemeni că numai acela care este predestinat să creeze cultura, este în stare sa-şi conserve, timp îndelungat, adevăratele creaţii culturale. Incă 50 de ani de dominaţie poloneză ar fi fost deajuns pentru a reduce, aceste ţinuturi, scoase din starea de barbarie graţie vredniciei şi zelului german, din nou în barbarie. Chiar astăzi se văd pretutindeni urmele acestui regres şi decăderi.

Polonia era un stat polinaţional; se creiase prin ea exact ceeace se considerase, atâta vreme, ca un păcat al vechiului stat austriac. Polonia nu a fost niciodată o democraţie. O foarte

subţire şi bolnăvicioasă clasă superioară stăpânea dictatorial nu numai naţionalităţi străine, ci chiar aşa numitul popor polonez. Era un stat al forţei brutale, guvernat prin bastoanele de cauciuc ale poliţiei şi, până la urmă, şi de militari. Soarta Germanilor în acest stat era groaznică. Este o mare deosebire între faptul, că un popor de o importanţă culturală redusă are nefericirea de a fi stăpânit de altul cu o cultură mai însemnată şi faptul că un popor de o înaltă cultură este expus destinului tragic de a fi siluit de un altul cu o cultură puţin desvoltată. Căci în poporul cu o cultură redusă, toate complexele de inferioritate imaginabile se desvoltă şi lovesc în poporul de cultură superioară. De aci tratamentul barbar şi crud al poporului superior. Germanii au fost de 20 ani victimele unui astfel de tratament.

Nu voiesc să zugrăvesc în detalii soarta Germanilor. Ea a fost, în orice caz tragică şi dureroasă. Totuşi, şi aci, ca pretutindeni, eu am încerat să găsesc o reglementare, care ar fi putut ajunge la un compromis acceptabil.

M'am silit să stabilesc, în Vestul şi Sudul Reichului, graniţe definitive, înlăturând astfel nesiguranţa politică dintr'un şir întreg de ţinuturi şi dându-le pe viitor pace. Acelaş lucru voisem să fac şi în Răsărit. Pe atunci stăpânea în Polonia un om de un simţ şi energie realistă indiscutabilă. Reuşisem să ajung cu Mareşalul Pilsudski la un acord, care trebuia să netezească drumul pentru o înţelegere paşnică a celor două naţiuni: Un acord, care se silea, făcând complet abstracţie de tratatul dela Versailles, să stabilească, cel puţin, principiile pentru o convieţuire raţională şi suportabilă. Cât timp a trăit Mareşalul se părea că această încercare putea năzui la o destindere a situaţiei. Imediat după moartea lui, s'a început iarăş o îndârjită luptă împortriva germanităţii. Această luptă, care

se exprima în mii de forme, a înveninat relaţiile între cele două ţări, într'o măsură din ce în ce mai mare. Era foarte greu să poţi, timp îndelungat, privi cum într'o ţară, care, de altfel, constituise pentru Germania cea mai mare nedreptate, sunt urmărite într'un mod barbar minorităţile germane. Lumea, care a vărsat atâtea lacrimi, când un jidan polonez, stabilit de câteva decenii, a fost expulsat din Reichul german, a stat mută şi surdă faţă de suferinţa acelora, cari trebuiau cu milioanele să-şi părăsească patria lor, în urma aplicării tratatului dela Versailles. Aci însă, era vorba de Germani! Ceeace era mai înjositor şi mai revoltător pentru noi, era faptul că trebuia să suferim totul din partea unui stat cu mult inferior nouă. Căci. fără discuţie, Germania era totuş o mare putere, chiar dacă câţiva nebuni credeau că se poate suprima dreptul de viaţă a unei mari naţiuni, printr'un tratat sau dictat absurd. Era de admis că o mare putere ca Germania să privească, timp îndelungat, cum un popor şi un stat, mult inferior, maltrata pe Germani? In deosebi, două situaţii nu puteau fi suportate:

1. Un oraş al cărui caracter german nu era contestat de nimeni, nu era numai împiedicat să revie la Reich, ci se încerca chiar, prin mii de căi piezişe, să se polonizeze treptat, şi

2. trifcul unei provincii despărţite de Reich depindea de toate şicanele imaginabile, mai exact de bunul plac al statului polon interpus.

Nici o putere din lume n'ar fi suportat atât de mult această situaţie, cum a făcut-o Germania! Nu ştiu ce ar fi spus Anglia de o atare pace în dauna sa, sau cum s'ar fi purtat Franţa şi chiar America într'o atare situaţie.

Am încercat deci să găsesc calea pentru soluţionarea acceptabilă a acestei probleme. Aceste încercări au fost prezentate conducătorilor polonezi sub forma de propuneri orale. D-stră

Danzighezi, cunoaşteţi aceste oferte: Erau mai mult decât măsurate.

M'am silit să găsesc o cumpănă între darinţa de a repune Prusia Orientală în legătură cu Reichul şi dorinţa Polonezilor de a păstra o ieşire la mare. Am încercat să găsesc o sinteză între caracterul-german al oraşului Danzig şi dorinţa lui de a reveni la Reich şi cerinţele economice ale Polonezilor.

Cred că pot afirma că am fost atunci mai mult decât modest. Au fost clipe când însumi m'am gândit şi răsgândit dacă îmi pot lua răspunderea faţă de poporul meu pentru asemenea oferte făcute guvernului polon. Am făcut-o totuş pentrucă vroiam să cruţ poporul german şi pe cel polon de suferinţa unui conflict răsboinic. In primăvara acestui an, am repetat vechia ofertă în forma cea mai completă:

Danzigul trebuia să revină la Reich. O autostradă exteritorială trebuia să fie construită, natural, pe spezele noastre.

Polonia trebuia să primească în Danzig cele mai libere drepturi şi o trecere exteritorială spre mare.

In schimb, eram dispus să garantez situaţia — şi aşa destul de greu suportabilă — a graniţelor şi să permit Poloniei să participe la garantarea Slovaciei.

Nu ştiu în ce stare de spirit s'a găsit guvernul polonez când a refuzat aceste oferte? Stiu însă că multe milioane de Germani au răsuflat atunci uşurate, fiindcă erau de părere că, prin această ofertă eu mersesem prea departe.

Polonia a răspuns prin ordinul de mobilizare parţială. In acelaş timp teroarea s'a înăsprit. Rugămintea, adresată Ministrului de Externe polon de atunci, să mă viziteze la Berlin, pentru a mai analiza aceste probleme, a fost refuzată. In loc de Berlin, el a plecat la Londra!

Fiecare lună si fiecare săptămână aduceau ameninţări din ce în ce mai mari, cari nici pentru un stat mic nu erau acceptabile, necun pentru o mare putere ca Germania. In gazetele poloneze se putea citi că nu mai este vorba de problema Prusiei Orientale, care, în scurt timp, urma să fie încorporată la Polonia. Zi de zi se mergea mai departe. Alte gazete poloneze declarau că nici chiar Prusia Orientală nu constituia o soluţie a problemei, ci că şi Pomerania trebuia, în orice împrejurări, să revină Poloniei. Insfârşit, s'a pus problema dacă Oderul ca graniţă a Poloniei ar fi satisfăcător şi dacă nu Elba ar constitui graniţa naturală a Republicei poloneze. Işi băteau capul cu chestiunea, dacă armata noastră trebuie să fie făcută praf înainte sau după Berlin. Un Mareşal polonez, care şi-a părăsit astăzi, în mod lamentabil armata, declara că va măcina Germania şi armata germană. Concomitent cu aceasta, populaţia germană trăia un adevărat martiriu. Zeci de mii erau târâţi dintr'un loc într'altul, maltrataţi şi ucişi, într'un mod îngrozitor. Bestii sadice se lăsau în voia instinctelor perverse, şi această cinstită lume democratică privea totul fără să clipească. Me-am pus întrebarea: Cine oare a orbit în aşa hal pe Polonezi? Credeau ei, într'adevăr, că naţiunea germană va suporta mult timp această situaţie din partea unui stat ridicol? Probabil că au crezut-o, fiindcă li se arătase ca posibilă de anumite cercuri; şi anume de acele cercuri, unde s'au găsit aţâţători generali la răsboiu nu numai în ultimele decenii, ci şi în ultimele secole — unde se mai găsesc şi astăzi!

Acolo s'a spus că Germania nu trebuie să fie preţuită ca putere. De acolo li s'a vârât în cap Polonezilor că sunt în stare să reziste foarte uşor Germaniei. Acolo s'a făcut chiar un pas mai departe, dându-li-se asigurarea că dacă nu pot rezista singuri, vor avea, în orice moment, asitenţa altora. De acolo li

s'a dat faimoasa garanţie, care punea, în mâna unui mic stat grandoman, posibilitatea de a deslănţui sau de a evita răsboiul.

Desigur, pentru aceşti aţâţători la răsboiu, Polonia nu era decât un mijloc! Astăzi se declară cu tot calmul că în acest răsboiu nu este vorba de asistenţa Poloniei, ci de înlăturarea regimului german!

Am atras totdeauna atenţia asupra acestor oameni. D-stră vă amintiţi de cuvântările mele din Saarbrücken şi Wilhelmshaven. In aceste două cuvântări am prevenit asupra pericolului, pe care îl prezintă faptul că într'o ţară se pot ridica oameni, cari cu uşurinţă predică răsboiul ca o necesitate, aşa cum au făcut-o domnii Churchill, Eden, Duff Cooper etc. etc. Am arătat cât este de periculos acest lucru într'o ţară, în care nu se ştie dacă aceşti oameni nu vor ajunge în scurt timp la guvern. Mi s'a spus că aceasta nu se va întâmpla niciodată. După ştiinţa mea, ei sunt acum la guvern! Prin urmare, s'a întâmplat exact ceeace prevăzusem.

Am atras atenţia atunci naţiunii germane asupra acestor oameni, însă nu am lăsat nici o îndoială că Germania nu va mai capitula, în orice caz, în faţa ameninţărilor lor sau chiar a violenţei. Acest răspuns al meu a fost atacat cu cea mai mare violenţă. Căci în aceste democraţii s'a format treptat o anumită practică: în democraţii se poate aţâţa la răsboiu; acolo regimul şi conducătorii statelor străine pot fi atacaţi, calomniaţi, insultaţi, şi jigniţi, căci acolo stăpâneşte libertatea presei şi a cuvântului. In statele autoritare însă nu te poţi apăra în contra acestor colomnii, căci acolo stăpâneşte disciplina! Aşadar nu este îngăduit decât statelor fără disciplină să aţâţe la răsboiu, în timp ce în statele disciplinate nu se poate da răspunsul potrivit.

Pratic, aceasta poate duce acolo că în statele nedisciplinate se pot aţâţa la răsboiu popoarele, în timp ce în statele disciplinate popoarele nu au nici o idee de ceeace se petrece în jurul lor. Deaceea m'am hotărît să dau poporului german posibilitatea de a cunoaşte treptat manevrele acestei clici criminale, spre a se pune în defensiva necesară pentruca să nu fie, intr'o zi, luat prin surprindere.

In Septembrie, situaţia devenise intenabilă. Cunoaşteţi desfăşurarea evenimentelor din August: Eu cred totuş că, chiar în aceste ultimele zile, s'ar fi putut ajunge la o înţelegere, dacă n'ar fi fost garanţia britanică şi intrigile apostolilor răsboiului.

Intr'un anumit moment, însăş Anglia a încercat să ne pună în contact direct cu Polonia. M'am arătat dispus s'o fac! Fireşte, Polonzii au refuzat. Am aşteptat în Berlin, împreună cu guvernul meu, două zile întregi. In acest timp, elaborasem noua propunere, pe care o cunoaşteţi. In seara primei zile, ea a fost comunicată amabasadorului britanic. I s'a citit frază cu frază; i s'au dat de către Ministrul nostru de Externe lămuriri suplimentare. A doua zi nu s'a întâmplat nimic, afară de: mobilizarea generală poloneză, noui acte de teroare şi nesfârşite agresiuni contra teritoriului german!

Răbdarea popoarelor nu trebuie totdeauna luată drept slăbiciune. Ani dearândul am privit cu răbdare neliminată aceste provocări continue. Cât am suferit eu însumi în acest timp, puţini o pot aprecia căci un trecea o lună, şi chiar o săptămână, fără ca să nu primesc câte o delegaţie din aceste ţinuturi, care îmi descria situaţia de nesuportat a Germanilor şi care mă implora să interviu, cât mai curând.

I-am rugat întotdeauna să rabde mai departe. Si aceasta a continuat an după an. In ultimul timp am atras, fireşte, atenţia că totul trebuia să aibă un sfârşit. Si m'am hotărît,

după luni de aşteptare şi reînnoite propuneri, aşa cum am declarat-o în Reichstag, să vorbesc cu Polonia limbajul, pe care ea mi-l ţinea, singurul limbaj, pe care ea îl înţelegea!

Insă, şi în această clipă pacea mai putea fi încă salvată. Italia, prietenă, Ducele, intervenise şi făcuse o propunere de mediaţiune. Franţa era de acord, şi eu însumi mă delarasem deasemeni. Anglia însă a respins această propunere, în locul căreia a crezut că poate trimite Reichului german un ultimatum de 2 ore cu o cerere imposibilă.

Prin aceasta, Englezii s'au înşelat! Altădată, în Germania lui Noembrie 1918, exista un regim, plătit de ei; Englezii au confundat regimul de astăzi cu cel de odinioară şi naţiunea germană de astăzi cu poporul german amăgit şi orbit de altă dată. Germaniei de astăzi nu i se mai pot trimite ultimatum-uri, să o ştie Londra!

In ultimii 6 ani am suportat prea multe din partea unor state ca Polonia. Si totuş eu n'am trimis nici un ultimatum. Dacă Polonia a ales răsboiul, a făcut-o pentrucă alţii au împins-o!: şi anume aceia cari cred că işi pot face marile afaceri financiare şi politice graţie acestui răsboiu. Departe de a-şi realiza marile lor afaceri, ei vor înregistra însă o imensă desamăgire.

Polonia a ales răsboiul, şi l-a avut! S'a ales acest răsboiu cu inimă uşoară, fiindcă se dăduse asigurări de anumiţi oameni politici din Apus că există anumite temeiuri sigure despre slăbiciunea armatei germane, despre inferioritatea echipamentului, moralului scăzut al trupelor, despre starea de spirit defetistă din Reich şi discrepanţa dintre poporul german şi conducerea sa. Li s'a vărât în cap Polonezilor că le este foarte uşor nu numai să reziste, dar chiar să respingă armatele noastre. După care Polonia îşi şi alcătuise planul de luptă, graţie concursului Statelor Majoare apusene!

De atunci n'au trecut decât 18 zile. Niciodată în istorie n'a găsit o aplicaţie mai bună proverbul: Mit Mann und Roß und Wagen hat sie der Herr geschlagen! (Domnul i-a lovit cu oameni, cai şi care!)

In timp ce vă vorbesc, trupele noastre se găsesc pe o mare linie Lemberg—Brest şi înspre nord. De ieri după amiază, nesfârşite coloane din sfărămată armată polonă se predau în cercul dela Kutno! Ieri dimineaţă au fost 20 de mii, ieri seara 50 de mii, astăzi dimineaţă 70 mii. Nu ştiu cât este de mare numărul lor acum, un lucru ştiu: Tot ce mai a rămas din armata polonă la Vest de această linie va capitula în câteva zile, va depune armele sau va fi sfărâmată!

In această clipă, inimile noastre bat alături de soldaţii noştrii. Armata germană a dat acelor geniali bărbaţi de stat, cari cunosc aşa de bine situaţia din Germania, o bună lecţie practică.

Mareşalul Rydz-Smilgy s'a înşelat asupra direcţiei: în loc să ajungă la Berlin, a debarcat în Cernăuţi şi, odată cu el, întreg guvernul lui şi toţi acei amăgitori, cari au târât poporul polon în această nebunie.

Soldaţii germani şi-au făcut datoria în cea mai înaltă măsură pe uscat, pe mare şi în aer. Infateria noastră s'a dovedit încă odată inegalabilă. Vitejia, curajul şi realizările ei au fost adeseori un exemplu, care n'a putut fi imitat. Nouile arme ale unităţilor noastre motorizate au fost deasemenea la înălţime. Soldaţii marinei germane şi-au făcut datoria în chip admirabil, iar deasupra tuturora, aviaţia germană, care asigură spaţiul german. Aceia, cari visau că vor sfărâma Germania, cari voiau să transforme oraşele germane în scrum şi cenuşe, au amuţit, fiindcă ştiu prea bine că pentru fiecare bombă aruncată asupra unui oraş german, primesc cinci, sau zece înapoi. Ei fac în aşa

fel încât să se creadă că nu voiesc să se decidă, din motive de humanitate, pentru un astfel de răsboiu. In realitate, nu o fac din humanitate, ci din teama unei replici!

Trebuie să dăm soldatului polonez creeace i se cuvine. Polonezul a luptat în multe locuri vitejeşte. Conducerea inferioară a făcut eforturi desperate, cea mijlocie s'a dovedit puţin inteligentă, iar conducerea superioară, rea, sub orice aşteptări. Organizarea sa a fost poloneză! In acest moment sunt 300.000 soldaţi polonezi prizonieri, aproape 2.000 ofiţeri şi mulţi generali au aceiaş soartă.

Trebuie să pomenesc deasemeni că alături de vitejia recunoscută a multor unităţi poloneze, stau cele mai murdare acte, ce s'au văzut în utlimele secole. Sunt lucruri, pe cari, ca soldat în vechiul răsboiu mondial, făcut pe frontul de Vest, nu am avut ocazia să le cunosc. Mii de Germani civili măcelăriţi, femei, fete şi copii bestial maltrataţi, nenumăraţi soldaţi şi ofiţeri germani, căzuţi ca răniţi în mâinile acestui adversar, au fost masacraţi, crud mutilaţi, mergându-se până la scoaterea ochilor. Şi culmea — guvernul polonez a recunoscut-o deschis la radio —: aviatori, salvaţi cu paraşutele, au fost ucişi în mod laş. Existau momente, când te întrebai dacă mai este cazul, în asemenea împrejurări, să te mai păstrezi între anumite limite. Nu mi-a ajuns la cunoştinţă faptul că vreunul din bărbaţii de stat democraţi s'au ostenit cu vreun protest împotriva acestei barbarii! Am recomandat aviaţiei germane să poarte acest răsboiu în mod uman, adică numai împotriva trupelor. Guvernul polonez şi conducerea armatei au recomandat populaţiei lor civile să pornească un răsboiu ascuns de franctireurs.

A fost foarte greu să ne putem abţine şi aş vrea să accentuez aci: Statele democratice nu trebuie să-şi închipuie că aceasta

se va întâmpla etern. Dacă ele doresc să fie altfel, poate să fie şi altfel! Şi aici răbdarea mea ar putea avea un sfârşit!

Cu toată această perfidă procedare a conducerii polone, fără egal în ultimele decenii, armatele noastre au sdrobit acest adversar în mod fulgerător. Acum câteva zile, un ziar englez scria că aş fi înlocuit un general pentrucă eu contasem pe un răsboiu fulgerător şi fusesem amarnic decepţionat de încetineala operaţiilor germane. Articolul pare a fi opera aceluiaş strateg, care a dat polonezilor consilii strategice asupra modului cum trebuiau dispuse pe teren, armatele proprii.

Astfel, în numai 18 zile, i-am distrus pe Polonezi, instituind acea situaţie, care să ne permită, poate, să stăm cândva de vorbă, în linişte şi cuminte, cu reprezentanţii acestui popor.

Intre timp, şi Rusia s'a văzut obligată să intervină în Polonia pentru apărarea intereselor Ruşilor albi şi Ucrainienilor. In Anglia şi Franţa această colaborare a Germaniei şi Rusiei este considerată o perfidie. In această chestiune, Englezii se pricep desigur. Cred că Anglia vede perfidia în faptul că încercarea unei colaborări între marea democraţie britanică şi Rusia Sovietică nu a reuşit, pecând, dimpotrivă, încercarea colaborării Germaiei naţionalsocialiste cu aceeaş Rusie a reuşit. Ţin să lămuresc aci: Rusia rămâne ceeace este, aşa cum Germania va rămâne ceeace este. Asupra unui lucru însă cele două regimuri sunt lămurite: Nici regimul rusesc şi nici cel german nu doresc să-şi mai sacrifice nici un singur om pentru interesele democraţiilor occidentale. Lecţia celor patru ani de răsboiu ne este deajuns ambelor state şi popoare. Noi ştim de atunci foarte bine că aceste două popoare ar fi avut onoarea, când unul când altul, să intre în foc pentru idealurile democraţiilor occidentale. Ambele state şi popoare le mulţumesc pentru asemenea onoare. Avem de gând să ne reprezentăm

înşine, de acum înainte, propriile interese, şi am găsit că putem s'o facem foarte bine, când cele două popoare şi state se înţeleg între ele.

Si aceasta este cu atât mai uşor, cu cât afirmaţia britanică despre scopurile nelimitate ale politicei externe germane nu este decât o minciună. Mă bucur că pot desminţi, practic acum această minciună a conducătorilor britanici. Ei, cari afirmau continuu că Germania are intenţia să domine Europa până la Urali, vor fi acum fericiţi, când constată, însfârşit, limitarea intenţiilor politice germane. Cred că li se distruge un nou temeiu de răsboiu, căci ei declară că au trebuit să lupte împotriva regimului de astăzi, fiindcă acest stat urmărea scopuri răsboinice nelimitate. Iată, onoraţi domni ai marelui imperiu britanic, scopurile Germaniei sunt foarte limitate! In acestă privinţă ne-am înţeles cu Rusia, care este, până la urmă, vecina cea mai interesată. Anglia trebuie chiar să privească cu satisfacţie faptul că între Germania şi Rusia Sovietică a intervenit o înţelegere, căci, prin acesta, s'a înlăturat acel coşmar, care dădea insomnii oamenilor politici britanici, din cauza tendinţelor de cucerire mondială ale actualului regim german. Trebuie să fie, desigur, liniştiţi, văzând acum că Germania nu intenţionează şi nici nu a vrut să cucerească Ucraina. Noi avem foarte limitate interese. Suntem însă hotărîti să apărăm, aceste interese de orice pericol şi împotriva oricui! Că nu glumim, în această chestiune, au dovedit-o îndeajuns ultimele 18 zile.

Care va fi forma definitivă de stat a acestui mare ţinut, depinde, în primul loc, de cele două ţări, cari au aci cele mai importante interese vitale. Germania se prezintă cu pretenţi limitate, însă neclintite şi îşi va realiza aceste pretenţii, într'un fel sau altul. Germania şi Rusia Sovietică vor introduce, în orice caz, aci, în locul unui focar european, o situaţie, care să

nu poată fi cândva privită altfel decât ca o destindere. Dacă Apusul declară că, în nici un caz, aceasta nu se poate întâmpla şi dacă, mai ales în Anglia, se declară că sunt hotărâţi, dimpotrivă, să se angajeze, dacă este necesar, într'un răsboiu de trei sau poate 5, sau chiar 8 ani, eu nu pot da decât un răspuns: Germania a acceptat; în urma unor grele renunţări, graniţe definitive în Vest şi Sud, numai pentru a putea introduce astfel acolo liniştea. Am crezut că am reuşit în intenţiile noastre, şi cred că ne-ar fi reuşit dacă anumiţi aţâţători la răsboiu nu ar fi avut un interes absolut pentru tulburarea păcii europene.

Nu am nici împotriva Angliei şi nici împotriva Franţei vreun scop răsboinic, deasemeni nici naţiunea germană. De când am luat puterea, m'am străduit să restabilesc tocmai cu foştii adversari din răsboiul mondial o strânsă legătură de încredere. M'am străduit să înlătur toate tensiunile existente odinioară între Germania şi Italia şi pot constata cu satisfacţie că ne-a reuşit, în întregime, să stabilim între cele două ţări relaţii tot mai strânse şi mai cordiale, bazte pe strânse raporturi omeneşti şi personale între Duce şi mine. Am mers chiar mai departe. M'am străduit să restabilesc aceiaş şituaţie şi cu Franţa Imediat după lichidarea problemei Saar, am renunţat solemn la orice revizuire de graniţă în Apus, pentru totdeauna, şi aceasta nu numai teoretic, ci şi practic. Am pus întrega propagandă germană în serviciul acestei concepţii şi am înlăturat din ea tot ceeace ar fi putut da ocazie celei mai mici îndoieli şi îngrijorări la Paris. Cunoaşteţi ofertele către Anglia. N'am urmărit decât marele scop de a putea ajunge cu poporul britanic la raporturi de sinceră prietenie. Dacă astăzi aceste încercări au fost respinse şi dacă Anglia crede că trebuie să poarte răsboiu împotriva Germaniei, eu nu am de răspuns decât următoarele: Polonia nu se mai va reface niciodată în forma tratalului dela Versailles! Pentru aceasta garantează nu

numai Germania, ci şi Rusia. Faptul că Anglia pare a-şi schimba obiectivul răsboiului, — în realitate nu face decât să-şi descopere adevăratul obiectiv —, mă sileşte să viu şi eu cu unele lămuriri:

In Anglia se spune că acest răsboiu se poartă, natural, pentru Polonia, că însă nu acesta este lucrul decisiv; scopul principal este răsboiul împotriva regimului actual din Germania. Ca reprezentant al acestui regim eu mă bucur de onoarea de a fi des numit. Dacă acesta este scopul real al răsboiului, iată ce am de răspuns, domnilor din Londra: Pentru mine este o mare onoare de a fi astfel apreciat. Principial, eu am obişnuit poporul german să privească orice regim, care este lăudat de duşmanii noştrii, ca pe o otravă, şi să fie înlăturat tocmai din această cauză. Prin urmare, dacă un regim german ar avea aprobarea domnilor Churchill, Eden, Duff Cooper etc., acest regim ar fi, în orice caz, plătit de sus numiţii domni, deci ar fi inacceptabil pentru Germania. Ceeace nu se poate, fireşte, spune despre noui. Pentru noui constitue o mândrie faptul de a fi combătuţi de aceşti domni. Personal îi pot asigura de un lucru: Dacă m'ar lăuda, m'aşi simţi foarte mâhnit. Sunt mândru că mă atacă.

Dacă însă cred că pot astfel să îndepărteze, oricât de puţin, poporul, german de mine, asta înseamnează că socotese poporul german tot aşa de fără caracter şi prost, cum sunt ei înşişi! In ambele cazuri, ei se înşeală! Naţionalsocialismul nu a educat în zadar pe german, în ultimii 20 de ani. Toţi oamenii mei au fost numai atacaţi în viaţa lor de adversarii noştrii, ceeace n'a făcut decât să întărească dragostea partizanilor noştrii şi să creeze, între ei şi conducători, o legătură indisopubilă. Aşa cum partidul naţionalsocialist a purtat, ani dearândul, această luptă, şi, până la sfârşit, a biruit, tot astfel

astăzi Reichul naţionalsocialist, poporul german, duce această luptă.

Sus numiţii domni pot fi convinşi că nu vor reuşi să mai descompună poporul german, prin ridicola lor propagandă. Aceşti nevoiaşi propagandişti ar trebui, mai întâiu, să ia şcoală dela noi. Nu poporul german, care luptă pentru dreptul său, care nu vrea nici un răsboiu, ci, dimpotrivă, este atacat, este acela care poate fi distrus: Nu, vor fi distruse acele popoare, care încep să înţeleagă intenţiile seducătorilor lor, cari vor pricepe cât de puţin motivat este un răsboiu, ce se poartă numai în profitul şi în intersele politice ale unei clici foarte reduse.

Acelora, cari declară în Anglia că acest răsboiu va dura trei ani, n'am decât să le spun: Compătimese pe bietul „Poilu" francez. Pentruce luptă, el nu ştie; el nu ştie decât atât că are onoarea de a lupta cel puţin trei ani. Dacă răsboiul poate dura trei ani, aceasta depind ooarecum şi de noi. Dacă totuş va trebui să dureze trei ani, la sfârşitul celui de al treilea an nu se va auzi cuvântul „capitulare", aşa cum nu se va auzi nici la sfâşitul celui de al 4-lea, de al 5-lea, de al 6-lea sau al 7-lea an.

Domnii dela Londra să ia act: Generaţia, care conduce astăzi în Germania, nu este generaţia unui Bethmann-Hollweg. Astăzi aveţi în faţa D-stră o Germaniel fridericiană!

Poporul german nu va fi sfărămiţat în acest răsboiu; dimpotrivă, va fi din ce în ce mai tare. Dacă ceva se va sfărâma vor fi statele, alcătuite atât de neomogen, cum sunt democraţiile noastre plutocratice mondiale, aceste aşa numite imperii mondiale, cari trăiesc din stăpânirea şi ausuprirea popoarelor.

Noi luptăm pentru existenţa noastră naţională! Nu ne lăsăm amăgiţi de o astfel de paiaţă propagandistică, al cărei singur obiectiv nu este decât regimul nostru. In afară de aceasta, închipuiţi-vă? Există oameni, cari spun: „Intr'o ţară guvernează cineva, care nu ne convine — deci să-i facem un răsboiu de trei ani! Fireşte, acest răsboiu nu-l purtăm noi înşine, ci căutăm în lume, pânăce găsim pe cineva, care să-l poarte. Noi furnizăm tunuri şi granate, iar ceilalţi să furnizeze grenadiri, soldaţi, adică oameni.

Câtă inconştienţă! Ce s'ar fi spus dacă noi am fi declarat vreodată: „Regimul, care momentan se găseşte — să spunem — în Franţa sau în Anglia nu ne convine, deci să-i facem răsboiu. „Câtă absurdă inconştienţă! Pentru aceasta deci sunt împinşi oamenii la moarte. Asupra unui lucru nu există nici o îndoială: Acceptăm mănuşa aruncată şi vom lupta aşa cum luptă şi adversarul! Anglia a şi început, prin minciună şi ipocrizie, lupta împotriva femeilor şi copiilor. Anglia posedă o armă, sub a cărei protecţie se crede intangibilă, anume puterea maritimă, ceeace o face să spună: deoarece nu putem fi atacaţi în această armă, suntem îndreptăţiţi să facem răsboiu cu ea, nu numai femeilor şi copiiilor duşmanilor noştri, ci, dacă e necesar, chiar neutrilor."

Nu trebuie să se înşele nici în această privinţă! Căci s'ar putea să vină foarte curând clipa, când să întrebuinţăm o armă, în care noi suntem invulnerabili. Sperăm că atunci nu vor reveni subit la „humanitate" şi nu vor începe să agite „ideea imposibilităţii" de a duce răsboiu împotriva femeilor şi copiiilor. Noi Germanii nu dorim acest lucru! Nu este în firea noastră! Am şi dat dispoziţie, în această campanie, de a se cruţa, pe cât posibil, oraşele. Fireşte, dacă o coloană trece

printr'o piaţă şi este atacate de aviaţie, se poate întâmpla ca să cadă, din nefericire, şi alte persoane, decât soldaţi. Principial noi am cruţat oraşele. In localităţile, în care nu am întâmpinat rezistenţa elementelor criminale sau nebune, n'a fost spart nici un gem. Intr'un oraş, cum este de exemplu Krakowia, n'a căzut nici o bombă, în afară de aerodrom și gară, cari sunt obiective militare. Dimpotrivă, când în Varşovia se începe răsboiul civililor pe străzi şi în case, atunci, desigur, răsboiul se va întinde asupra întregului oraş. Noi am respectat aceste reguli şi dorim să o facem şi pe viitor.

Depinde de Anglia, dacă duce blocada în formele admise de dreptul internaţional sau nu. Noi vom lua o atitudine corespunzătoare. De un lucru însă nu trebuie să se îndoiască: Deoarece scopul englez nu este lupta împotriva unui regim, ci împotriva poporului german, împotriva femeilor şi copiiilor germani, reacţiunea noastră va fi la fel. Iar finalul nu va fi decât acelaş: Germania nu capitulează!

Stim precis, care ar trebui să fie soarta acestei Germanii. D-l King Hall, vorbind în numele înalţilor săi stăpâni, ne-a spus-o de acum: un al doilea Versailles, însă cu mult mai grav.

Intre timp ni s'au dat indicaţii precise asupra ceeace s'a plănuit cu noi, cum Germania va fi înbucătăţită, cum vor fi smulse provinciile de Sud, ce va trebui să primească Polonia, ce anume noui state urmează să se creeze, ce principi vor fi încoronaţi etc. Poporul german a luat cunoştinţă şi se va purta în consecinţă!

Doresc să exprim poporului german, din acest loc, mulţumirea mea. El a dovedit, în ultimele săptămâni, într'adevar, nu numai o admirabilă unitate interioară, ci a dat şi numeroase probe de o adevărată bravură sufletească. Şi aci naţionalsocialismul a produs o schimbare. Ar putea unii spune:

„Popurul german nu mai este aşa de entuziast ca în 1914." Oh! el este mult mai entuziast! Numai că acest entuziasm este un entuziasm interior, care dă oamenilor tărie. Nu este superficialul patriotism, care strigă „hurra", ci o hotărîre fanatică, este entuziasmul serios al oamenilor cari ştiu ce este răsboiul, cari însă, dacă trebue să-l facă, îl vor face în aşa fel cum l'a făcut altă vechiul front german.

Aşa cum, în vizitele mele pe front, am văzut numeroasele regimente şi devizii — tineri, bătrâni, toţi cu aceiaş dispoziţie sufletească — astfel văd acum întreg poporul german. Nu avem nevoie de patriotismul, care strigă „hurra". Stim cu toţii cât de groasnic este răsboiul, suntem însă hotărîţi să ducem la bun sfârşit această intreprindere, întâmple-se orice. Nici unul dintre noi nu preţuieşte mai mult, decât au preţuit bărbaţii şi femeile, cari au trăit în trecut. Toate sacrificiile, făcute odinioară, nu au fost mai uşoare decât acele, pe care avem să le facem astăzi.

Suntem hotărîţt să ducem, într'un fel sau altul, până la capăt acest răsboiu. Avem numai o singură speranţă că atotputernicul Dumnezeu, care ne-a binecuvântat oştile noastre, va lumina, poate, şi celelalte popoare şi le va arăta cât de fără temeiu va fi acest răsboiu, acestă încăerare a popoarelor, şi le va face să-şi dea seama de binefacerile unei păci, pe cari ei le sacrifică numai pentrucă o mână de agitatori infernali şi de interesaţi voiesc să poarte întreaga lume în răsboiu.

Mă găsesc, pentru prima oară, în oraşul Danzig. El a împărtăşit aceiaş soartă cu poporul german, multe secole dearândul. Fiii lui au luptat, în marele răboiu, iar la sfârşit au avut de suportat o deosebit de grea suferinţă. Acum, după 20 de ani, el revine în marea comunitate naţională germană. Multe s'au schimbat de atunci în Reich. Din statul de clasă sau de

castă de odinioară a ieşit statul poporului german. Dintr'un stat, care era îndrumat şi stăpănit de interesele câtorva grupuri, a ieşit und Reich, care aparţine numai poporului german. Ideile, — cari domină acest Reich, au fest predicate chiar în acest oraş, încă de mulţi ani. Da, ele au ajutat la trezirea spiritului, care a făcut posibil ca oraşul să se menţină german şi să aibă credinţa, ce i-a permis să reziste până in ultima oră a eliberării. Această oră a sosit!

Inchipuiţi-vă fericirea mea de a fi fost ales de providenţă pentru realizarea a ceeace au dorit cei mai buni Germani. Inchipuiţi-vă emoţia mea de a vă putea acum vorbi, din acest mândru loc, D-stră şi întregului popor al acestui oraş şi ţinut.

M'am hotărît să nu păşesc în Danzig mai înainte ca el să fi revenit la Reich. Voiam să viu aici ca liberator. Astăzi trăiesc această deosebită fericire!

Eu văd şi primesc această fericire ca pe o răsplată preţioasă pentru numeroasele ore, zile, săptămâni şi luni de grije. Vă rog să vedeţi în mine, scumpi Danzighezi şi Danzigheze, şi un trimis al Reichului şi întregului popor german, care, prin mine, vă primeşte în comunitatea sa, de unde nu veţi mai ieşi niciodată!

Oricât ar suferi, fiecare german, în lunile şi anii viitori, totul va fi uşor de suportat, având conştiinţa comunităţii indisolubile, care cuprinde întregul popor german.

Vă primim în această comunitate cu hotărîrea fermă de a nu vă mai părăsi niciodată şi această hotărîre constitue o poruncă pentru întreaga mişcare şi întreg poporul german.

Danzigul a fost german, Danzigul a rămas german şi Danzigul va fi de astăzi înainte german, atâta timp cât va exista un popor şi un Reich german.

Vor veni şi vor trece generaţii. Toate vor privi înapoi spre cei 20 de ani de absenţă a acestui oraş ca spre o epocă tristă a istoriei noastre. Ele nu îşi vor aminti însă numai de ruşinea anului 1918, ci se vor gândi cu mândrie şi la epoca renaşterii germane şi restabilirii Reichului german, a acelui Reich, care cuprinde toate ramurile germane, care le-a organizat într'o singură unitate şi pentru care suntem toţi hotărîţi să luptăm până la ultima suflare.

Pentru această Germanie a comunităţii tuturor ramurilor germane, pentru marele Reich german —

Ura! (Sieg Heil!)

rumän. Druck: M. Müller & Sohn, Berlin SW 68